Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 12ης Δεκεμβρίου 2018*

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Αποδοχές – Οικογενειακά επιδόματα – Άρθρο 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ – Έννοια του "συντηρουμένου τέκνου" – Απόφαση επιτροπείας βασιζόμενη στη νομοθεσία τρίτης χώρας σχετικά με την προστασία των ανηλίκων – Άρνηση χορηγήσεως του καθεστώτος συντηρούμενου τέκνου σε τέκνα υπό επιτροπεία – Ίση μεταχείριση – Δικαίωμα στην εκπαίδευση – Υπέρτατο συμφέρον του τέκνου»

Στην υπόθεση T-283/17,

SH, συμβασιούχος υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενη από την N. de Montigny, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τον M. Mensi, τον T. S. Bohr και την A.-C. Simon και στη συνέχεια από τους T. S. Bohr και G. Berscheid,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον J. Steele και την M. Windisch,

και από το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τους M. Bauer και R. Meyer,

παρεμβαίνοντα,

με αντικείμενο προσφυγή βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 2016, με την οποία η αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως αρχή αρνήθηκε την παράταση της καταβολής του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου στην προσφεύγουσα, καθώς και, αν παρίσταται ανάγκη, της αποφάσεως του εν λόγω θεσμικού οργάνου, της 3ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας της 5ης Οκτωβρίου 2016,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (εισηγητή) και I. Reine, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γραμματέας: G. Predonzani, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Απριλίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Το ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, SH, είναι συμβασιούχος υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και τοποθετημένη στη Ζιμπάμπουε.

2 Με απόφαση του Tribunal de résidence de Buyenzi (πρωτοδικείου Buyenzi, Μπουρούντι) της 30ής Δεκεμβρίου 2010 (στο εξής: απόφαση του Tribunal de résidence του Buyenzi), δύο τέκνα ηλικίας δεκατεσσάρων και δώδεκα ετών, αντιστοίχως, ιθαγένειας του Μπουρούντι, ονομαζόμενα Joe και Claire, τέθηκαν υπό την επιτροπεία της προσφεύγουσας βάσει των άρθρων 300 επ. του αστικού κώδικα του Μπουρούντι. Κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi, η προσφεύγουσα είχε τη συνήθη διαμονή της στο Τόγκο.

3 Τον Ιούνιο του 2011, η προσφεύγουσα ζήτησε και έλαβε το επίδομα συντηρούμενου τέκνου για τον Joe και την Claire βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, και παράγραφος 3, στοιχείο α', του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) ο οποίος εφαρμόζεται στους συμβασιούχους υπαλλήλους δυνάμει του άρθρου 21 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ). Το άρθρο 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ έχει ως εξής:

«1. Ο υπάλληλος που έχει ένα ή περισσότερα συντηρούμενα από αυτόν τέκνα δικαιούται, υπό τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται στις παραγράφους 2 και 3, επιδόματος ποσού [...] ευρώ μηνιαίως για κάθε συντηρούμενο από αυτόν τέκνο.

2. Ως συντηρούμενο τέκνο νοείται το νόμιμο τέκνο, φυσικό ή θετό, του υπαλλήλου ή του συζύγου του, εφόσον συντηρείται πράγματι από τον υπάλληλο.

Το ίδιο ισχύει για το τέκνο για το οποίο έχει υποβληθεί αίτηση υιοθεσίας και για το οποίο έχει εκκινήσει η διαδικασία υιοθεσίας.

Κάθε τέκνο, έναντι του οποίου ο υπάλληλος έχει υποχρέωση διατροφής σύμφωνα με δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των ανηλίκων, εξομοιώνεται με συντηρούμενο τέκνο.

3. Το επίδομα χορηγείται:

α) αυτεπαγγέλτως, για τέκνο που δεν έχει συμπληρώσει το 18ο έτος·

β) κατόπιν αιτιολογημένης αιτήσεως του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου για τέκνο ηλικίας 18 έως 26 ετών που τυγχάνει σχολικής εκπαιδεύσεως ή επαγγελματικής καταρτίσεως.

4. Δύναται κατ' εξαίρεση, να εξομοιωθεί προς συντηρούμενο τέκνο, κατόπιν ειδικής και αιτιολογημένης αποφάσεως της αρμοδίας για διορισμούς αρχής που λαμβάνεται βάσει αποδεικτικών εγγράφων, κάθε πρόσωπο, έναντι του οποίου ο υπάλληλος έχει νομίμους υποχρεώσεις διατροφής και του οποίου η συντήρηση συνεπάγεται για αυτόν σημαντική επιβάρυνση.

[…]»

4 Στις 3 Αυγούστου 2014 ο Joe έγινε 18 ετών.

5 Στις 6 Μαΐου 2015 ο προϊστάμενος της μονάδας «Αποδοχές και Διαχείριση των Ατομικών Οικονομικών Δικαιωμάτων» του Γραφείου «Διαχείριση και Εκκαθάριση των Ατομικών Δικαιωμάτων» (στο εξής: PMO) κοινοποίησε στην προσφεύγουσα σημείωμα (στο εξής: σημείωμα του PMO της 6ης Μαΐου 2015) με το οποίο την πληροφόρησε, αφενός, ότι δεν δικαιούταν πλέον τα επιδόματα συντηρούμενου τέκνου για τον Joe, δεδομένου ότι αυτός είχε συμπληρώσει το 18ο έτος της ηλικίας του, και, αφετέρου, ότι επρόκειτο να λάβει τέλος η καταβολή των εν λόγω επιδομάτων αναδρομικά από τις 31 Αυγούστου 2014. Η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά του σημειώματος αυτού.

6 Εντούτοις, το επίδομα συντηρούμενου τέκνου που είχε καταβληθεί για τον Joe κατά το χρονικό διάστημα από την 1η Σεπτεμβρίου 2014 έως τις 30 Απριλίου 2015 τελικά δεν ανακτήθηκε.

7 Στις 2 Μαΐου 2016 η Claire έγινε 18 ετών.

8 Στις 17 Μαΐου 2016 η προσφεύγουσα υπέβαλε ενώπιον του PMO αίτηση παρατάσεως της καταβολής του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου για τον Joe και την Claire. Η αίτηση αυτή στηρίχθηκε στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Στην αίτησή της, η προσφεύγουσα προέβαλε ότι τα τέκνα αυτά εξακολουθούσαν να τελούν υπό την επιτροπεία της και προσκόμισε έγγραφα προκειμένου να αποδείξει ότι εξακολουθούσαν να φοιτούν σε σχολείο. Ανέφερε επίσης ότι δεν υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά του σημειώματος του PMO της 6ης Μαΐου 2015 επειδή δεν είχε ενημερωθεί για τα δικαιώματά της.

9 Στις 13 Ιουλίου 2016 το PMO κοινοποίησε στην προσφεύγουσα σημείωμα με σκοπό να αποσαφηνίσει τα υπαλληλικά δικαιώματα της προσφεύγουσας, με το οποίο αρνήθηκε να παρατείνει την καταβολή των επιδομάτων που είχαν ζητηθεί για τον Joe και την Claire (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Το PMO υπογράμμισε ότι, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, επίδομα συντηρούμενου τέκνου μπορεί να χορηγηθεί για τέκνο που τέθηκε υπό την επιτροπεία μέλους του λοιπού προσωπικού, ειδικά δυνάμει δικαστικής αποφάσεως βασιζόμενης στη νομοθεσία σχετικά με την προστασία των ανηλίκων. Το PMO θεώρησε ότι το δικαίωμα για τη λήψη επιδομάτων για τα δύο συγκεκριμένα τέκνα είχε λήξει μετά τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας τους. Ειδικότερα, κατά το PMO, το δικαίωμα για τη λήψη επιδομάτων βασιζόταν εν προκειμένω αποκλειστικά στην επιτροπεία, η οποία έλαβε τέλος κατά την ενηλικίωση του τέκνου. Το PMO προέβαλε επίσης ότι το δικαίωμα για τη λήψη επιδομάτων ασφαλώς μπορούσε να χορηγηθεί για το φυσικό ή θετό τέκνο δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, μέχρι το 26ο έτος της ηλικίας του τέκνου. Ωστόσο, κατά το PMO, η δυνατότητα αυτή δεν έχει εφαρμογή για τα τέκνα υπό επιτροπεία.

10 Στις 5 Οκτωβρίου 2016 η προσφεύγουσα υπέβαλε κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, το οποίο εφαρμόζεται στους συμβασιούχους υπαλλήλους βάσει του άρθρου 117 του ΚΛΠ. Προς στήριξη της ενστάσεώς της, η προσφεύγουσα προέβαλε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το PMO και «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των όρων εφαρμογής των άρθρων 67 του ΚΥΚ και 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ». Περαιτέρω, η προσφεύγουσα επισήμανε ότι, κατά τον αστικό κώδικα του Μπουρούντι, ενήλικο είναι το πρόσωπο που έχει συμπληρώσει το 21ο έτος της ηλικίας του. Επομένως, κανένα από τα δύο συγκεκριμένα τέκνα δεν θεωρείται ενήλικο κατά τον αστικό κώδικα του

Μπουρούντι. Αμφότερα παρέμειναν, συνεπώς, υπό την επιτροπεία της προσφεύγουσας μέχρι τη συμπλήρωση του 21ου έτους της ηλικίας τους. Η προσφεύγουσα συνήγαγε εξ αυτών ότι, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, δικαιούται τα επιδόματα συντηρούμενου τέκνου για τα δύο συγκεκριμένα τέκνα μέχρι τη συμπλήρωση του 21ου έτους της ηλικίας τους και τη λήξη της επιτροπείας.

11 Με απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 2017 (στο εξής: απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως), η αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως αρχή της Επιτροπής (στο εξής: ΑΣΣΠΑ) απέρριψε τη διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας. Η ΑΣΣΠΑ υπενθύμισε τη νομολογία ότι οι διατάξεις που παρέχουν δικαίωμα για οικονομικές παροχές πρέπει να ερμηνεύονται στενά, αναφερόμενη συναφώς στη σκέψη 90 της αποφάσεως της 8ης Απριλίου 2008, Bordini κατά Επιτροπής (F-134/06, EU:F:2008:40). Επιπλέον, η ΑΣΣΠΑ υπογράμμισε ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, τα συγκεκριμένα τέκνα δεν μπορούν να θεωρηθούν ως συντηρούμενα από την προσφεύγουσα, καθόσον η διάταξη αυτή προβλέπει ότι η υποχρέωση διατροφής την οποία υπέχει ο υπάλληλος έναντι του περί ου πρόκειται τέκνου πρέπει να απορρέει από δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία κράτους μέλους. Ωστόσο, κατά την ΑΣΣΠΑ, η απόφαση του Tribunal de résidence του Buyenzi βασίστηκε στη νομοθεσία τρίτης χώρας. Η ΑΣΣΠΑ συνήγαγε εξ αυτών ότι η προσφεύγουσα δεν δικαιούνταν τα επιδόματα συντηρούμενου τέκνου για τα δύο συγκεκριμένα τέκνα και ότι το PMO επέδειξε καλή διάθεση χορηγώντας της τα επιδόματα αυτά μέχρι τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας της Claire και του Joe.

II. Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Μαΐου 2017, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

13 Την 1η Αυγούστου 2017 η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.

14 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 και 10 Ιουλίου 2017 αντιστοίχως, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα δίκη υπέρ της Επιτροπής.

15 Με αποφάσεις της 10ης Αυγούστου και 13ης Σεπτεμβρίου 2017 ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτές τις αιτήσεις παρεμβάσεως του Συμβουλίου και του Κοινοβουλίου. Τα παρεμβαίνοντα κατέθεσαν τα αντίστοιχα υπομνήματά τους στις 20 και 27 Οκτωβρίου 2017 και οι κύριοι διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτών εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

16 Με έγγραφο της 1ης Σεπτεμβρίου 2017 ο γραμματέας του Γενικού Δικαστηρίου ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 83, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ότι δεν απαιτείται δεύτερη ανταλλαγή υπομνημάτων.

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Σεπτεμβρίου 2017, η προσφεύγουσα ζήτησε να της επιτραπεί να καταθέσει υπόμνημα απαντήσεως σύμφωνα με το άρθρο 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα ζήτησε, στην ουσία, να της επιτραπεί να απαντήσει στην επιχειρηματολογία που παρατίθεται στα σημεία 48 επ. του υπομνήματος αντικρούσεως.

18 Με απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2017, το Γενικό Δικαστήριο επέτρεψε στην προσφεύγουσα να καταθέσει υπόμνημα απαντήσεως επί των σημείων 48 έως 59 του υπομνήματος αντικρούσεως. Η προσφεύγουσα κατέθεσε το υπόμνημα απαντήσεως στις 13 Νοεμβρίου 2017. Η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως στις 5 Ιανουαρίου 2018.

19 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε, στις 8 Μαρτίου 2018, την έναρξη της προφορικής διαδικασίας.

20 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 13ης Απριλίου 2018.

21 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να διαπιστώσει ότι στερείται νομιμότητας το άρθρο 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ·

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και, αν παρίσταται ανάγκη, την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

22 Η Επιτροπή και το Συμβούλιο ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

23 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη και, ούτως ή άλλως, ως αβάσιμη.

III. Σκεπτικό

A. Επί του παραδεκτού της προσφυγής

24 Στο υπόμνημά της ανταπαντήσεως, η Επιτροπή εκφράζει αμφιβολίες ως προς την τήρηση της διαδικασίας προ της ασκήσεως προσφυγής.

25 Αφενός, όσον αφορά τον Joe, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να είχε υποβάλει διοικητική ένσταση κατά του σημειώματος του PMO της 6ης Μαΐου 2015, αντί να υποβάλει διοικητική ένσταση κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Αφετέρου, όσον αφορά την Claire, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η καταβολή των επιδομάτων διακόπηκε τον Ιούνιο του 2016, όπως προκύπτει από το εκκαθαριστικό σημείωμα των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα αυτόν. Επομένως, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να είχε υποβάλει διοικητική ένσταση κατά του εκκαθαριστικού σημειώματος των αποδοχών του Ιουνίου του 2016 και όχι κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

26 Η προσφεύγουσα ζητεί την απόρριψη της προβαλλόμενης από την Επιτροπή ενστάσεως απαραδέκτου, υπογραμμίζοντας ότι η αίτησή της παρατάσεως της καταβολής των επιδομάτων συντηρούμενου τέκνου, η οποία υποβλήθηκε στις 17 Μαΐου 2016 ενώπιον του PMO, ήταν νέα αίτηση για επιδόματα στηριζόμενη στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

27 Η επιχειρηματολογία της Επιτροπής σημαίνει, στην ουσία, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν επιβεβαιωτική, αφενός, του σημειώματος του PMO της 6ης Μαΐου 2015 όσον αφορά το επίδομα που καταβαλλόταν για τον Joe και, αφετέρου, του εκκαθαριστικού σημειώματος των αποδοχών της προσφεύγουσας του Ιουνίου του 2016 όσον αφορά την Claire.

28 Κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως ασκηθείσα κατά πράξεως αμιγώς επιβεβαιωτικής προγενέστερης αποφάσεως, μη προσβληθείσας εμπροθέσμως, είναι απαράδεκτη (βλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 2001, Inpesca κατά Επιτροπής, T-186/98, EU:T:2001:42, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Πράξη θεωρείται αμιγώς επιβεβαιωτική προγενέστερης αποφάσεως αν δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο σε σχέση με την προγενέστερη απόφαση και δεν προηγήθηκε της εκδόσεώς της επανεξέταση της καταστάσεως του αποδέκτη της αποφάσεως αυτής (βλ. διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2016, Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring κατά Επιτροπής, T-611/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:643, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Εν προκειμένω, αφενός, όσον αφορά τον Joe, διαπιστώνεται ότι το σημείωμα του PMO της 6ης Μαΐου 2015 αφορούσε την κατάργηση της καταβολής του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου για τον Joe δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο α′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Επομένως, συνάγεται ότι το σημείωμα του PMO της 6ης Μαΐου 2015 κατέστη απρόσβλητο, καθόσον η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε διοικητική ένσταση κατ' αυτού.

30 Ωστόσο, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορούσε την αίτηση παρατάσεως της καταβολής του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου για τον Joe και την Claire, η οποία υποβλήθηκε από την προσφεύγουσα στις 17 Μαΐου 2016 ενώπιον του PMO. Πάντως, η εν λόγω αίτηση δεν βασίστηκε στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο α′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, αλλά στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του ίδιου παραρτήματος. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση είχε χωριστό αντικείμενο σε σχέση με το σημείωμα του PMO της 6ης Μαΐου 2015 και, συνεπώς, δεν είναι επιβεβαιωτική του σημειώματος αυτού.

31 Αφετέρου, όσον αφορά την Claire, αρκεί να αναφερθεί ότι από το εκκαθαριστικό σημείωμα των αποδοχών της προσφεύγουσας του Ιουνίου του 2016 προκύπτει ότι η καταβολή του επιδόματος δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο α′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ είχε καταργηθεί. Πάντως, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 30 της παρούσας αποφάσεως, η προσβαλλόμενη απόφαση αφορούσε την αίτηση παρατάσεως της καταβολής του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου για τον Joe και την Claire, η οποία είχε υποβληθεί από την προσφεύγουσα στις 17 Μαΐου 2016 ενώπιον του PMO βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του ίδιου παραρτήματος. Η προσβαλλόμενη απόφαση είχε, επομένως, διαφορετικό αντικείμενο από εκείνο της αποφάσεως της οποίας το περιεχόμενο αντικατοπτρίζεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα των αποδοχών του Ιουνίου του 2016 και, κατά συνέπεια, δεν είναι επιβεβαιωτική του εν λόγω σημειώματος.

32 Σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, ακριβώς κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως έπρεπε η προσφεύγουσα να υποβάλει διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Πράγματι, η προσφεύγουσα υπέβαλε τέτοια διοικητική ένσταση στις 5 Οκτωβρίου 2016.

33 Συνεπώς, συνάγεται ότι εν προκειμένω τηρήθηκε η διαδικασία προ της ασκήσεως προσφυγής.

34 Ως εκ τούτου, η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή.

Β. Επί της ουσίας

1. Επί του πρώτου αιτήματος της προσφυγής με το οποίο ζητείται να διαπιστώσει το Γενικό Δικαστήριο ότι στερείται νομιμότητας το άρθρο 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ

35 Με το πρώτο αίτημα της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι στερείται νομιμότητας το άρθρο 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, όπως εφαρμόστηκε από το PMO στην προσβαλλόμενη απόφαση.

36 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι δεν εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να προβαίνει σε διαπιστώσεις επί της αρχής (απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2004, De Nicola κατά ΕΤΕπ, T-120/01 και T-300/01, EU:T:2004:367, σκέψη 136). Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου του δικογράφου της προσφυγής, πρέπει να γίνει δεκτό ότι με το πρώτο αίτημα η προσφεύγουσα προβάλλει, ως παρεμπίπτον ζήτημα με την προσφυγή ακυρώσεως, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ (στο εξής: επίμαχη διάταξη).

2. Επί του δευτέρου αιτήματος της προσφυγής με το οποίο ζητείται να ακυρώσει το Γενικό Δικαστήριο την προσβαλλόμενη απόφαση και, αν παρίσταται ανάγκη, την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως

α) Επί του αντικειμένου του δευτέρου αιτήματος της προσφυγής

37 Κατά πάγια νομολογία, η διοικητική ένσταση και η σιωπηρή ή ρητή απόρριψή της αποτελούν αναπόσπαστο μέρος μιας σύνθετης διαδικασίας και συνιστούν μόνο προϋπόθεση για να επιληφθεί ο δικαστής (αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, Adjemian κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-325/09 P, EU:T:2011:506, σκέψη 32, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2017, Skareby κατά ΕΥΕΔ, T-585/16, EU:T:2017:613, σκέψη 18). Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι, στο σύστημα του ΚΥΚ, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να υποβάλει διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως την οποία αμφισβητεί, η επακόλουθη προσφυγή κρίνεται παραδεκτή, ανεξαρτήτως του αν αυτή στρέφεται μόνον κατά της αποφάσεως που αποτέλεσε αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως, κατά της αποφάσεως απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως ή κατά αμφοτέρων των αποφάσεων από κοινού, αρκεί η διοικητική ένσταση να υποβλήθηκε και η προσφυγή να ασκήθηκε εντός των προθεσμιών που τάσσουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ (αποφάσεις της 26ης Ιανουαρίου 1989, Koutchoumoff κατά Επιτροπής, 224/87, EU:C:1989:38, σκέψη 7, και της 5ης Νοεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, σκέψη 21). Παρά ταύτα, σύμφωνα με την αρχή της οικονομίας της δίκης, ο δικαστής μπορεί να αποφασίσει ότι η δίκη καταργείται, ειδικά όσον αφορά το αίτημα που στρέφεται κατά της αποφάσεως απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, αν διαπιστώσει ότι το αίτημα αυτό δεν είναι αυτοτελές και, στην πραγματικότητα, συγχέεται με το αίτημα που στρέφεται κατά της αποφάσεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση (αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 1989, Vainker κατά Κοινοβουλίου, 293/87, EU:C:1989:8, σκέψεις 7 και 8, και της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-584/16, EU:T:2017:282, σκέψη 72). Τα πράγματα μπορεί να έχουν έτσι ιδίως όταν ο δικαστής διαπιστώνει ότι η απόφαση απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως είναι αμιγώς επιβεβαιωτική της αποφάσεως που αποτέλεσε αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως και ότι, επομένως, η ακύρωση της απορριπτικής αποφάσεως δεν θα παρήγε στη νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου χωριστά αποτελέσματα από εκείνα που απορρέουν από την ακύρωση της αρχικής αποφάσεως (πρβλ. απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, Adjemian κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-325/09 P, EU:T:2011:506, σκέψη 33).

38 Παρά ταύτα, από τη νομολογία προκύπτει ότι, λαμβανομένου υπόψη του εξελικτικού χαρακτήρα της διαδικασίας προ της ασκήσεως προσφυγής, η Διοίκηση μπορεί να προβεί σε συμπλήρωση ή τροποποίηση, κατά την απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως, των λόγων βάσει των οποίων εξέδωσε την αμφισβητούμενη πράξη (πρβλ. απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, σκέψεις 55 έως 60).

39 Επομένως, η Διοίκηση δύναται, προκειμένου να απαντήσει στην εν λόγω διοικητική ένσταση, να παραθέσει σαφέστερη αιτιολογία κατά τη διαδικασία προ της ασκήσεως προσφυγής. Η ειδική αυτή αιτιολογία σχετικά με την επιμέρους υπόθεση, η οποία κοινοποιείται πριν την άσκηση της ένδικης προσφυγής, λογίζεται ότι ταυτίζεται με την απορριπτική απόφαση και, συνεπώς, πρέπει να θεωρείται ως πληροφοριακό στοιχείο κατάλληλο για την εκτίμηση της νομιμότητας της αποφάσεως αυτής (πρβλ. απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, σκέψεις 59 και 60).

40 Εν προκειμένω, η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως επιβεβαιώνει την άρνηση παρατάσεως της καταβολής των επιδομάτων συντηρούμενου τέκνου, στην οποία κατέληξε το PMO στην προσβαλλόμενη απόφαση. Ωστόσο, όπως προκύπτει από τη σκέψη 11 της παρούσας αποφάσεως, η ΑΣΣΠΑ, στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, συμπλήρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση προσθέτοντας ότι, για να θεμελιωθεί το δικαίωμα λήψεως επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, η υποχρέωση διατροφής πρέπει να απορρέει από δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία κράτους μέλους. Βάσει της νέας αυτής αιτιολογίας, η ΑΣΣΠΑ συνήγαγε ότι τα συγκεκριμένα τέκνα δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως συντηρούμενα από την προσφεύγουσα, καθόσον η απόφαση του Tribunal de résidence του Buyenzi δεν βασίστηκε στη νομοθεσία κράτους μέλους. Ωστόσο, η ΑΣΣΠΑ ανέφερε ότι η Διοίκηση επέδειξε καλή διάθεση χορηγώντας στην προσφεύγουσα επιδόματα συντηρούμενου τέκνου μέχρι τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας του Joe και της Claire, μολονότι η προσφεύγουσα δεν δικαιούνταν τα εν λόγω επιδόματα.

41 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως έλαβε υπόψη νομικά στοιχεία τα οποία το PMO δεν είχε λάβει υπόψη κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

42 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του εξελικτικού χαρακτήρα της διαδικασίας προ της ασκήσεως προσφυγής, η αιτιολογία που παρατίθεται στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως είναι εκείνη που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εξέταση της νομιμότητας της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

β) Επί των λόγων ακυρώσεως που προβάλλονται με την προσφυγή

43 Στην προσφυγή της, η προσφεύγουσα διατυπώνει πέντε λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων οι τέσσερις πρώτοι λόγοι ακυρώσεως προβάλλονται προς στήριξη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας που στρέφεται κατά της επίμαχης διατάξεως. Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται παραβίαση της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας ή λόγω γεννήσεως. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται παραβίαση της αρχής της ισότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ μονίμων υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε προσβολή του δικαιώματος στην εκπαίδευση και σε παραβίαση της αρχής του υπέρτατου συμφέροντος του τέκνου. Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως προβάλλονται παράβαση του άρθρου 52 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και της νομιμότητας. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως θεμελιώνεται σε πλάνη περί το δίκαιο και σε παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και των καθηκόντων προνοίας και αρωγής.

44 Επιπλέον, στο υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα διατυπώνει έναν έκτο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλει παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου, της προβλεψιμότητας και των κεκτημένων δικαιωμάτων.

1) Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλονται διακρίσεις λόγω ιθαγένειας ή λόγω γεννήσεως

45 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επίμαχη διάταξη παραβιάζει την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας ή λόγω γεννήσεως που κατοχυρώνεται στο άρθρο 21 του Χάρτη και στο άρθρο 1δ του ΚΥΚ, καθόσον εμποδίζει τέκνο το οποίο δεν είναι πολίτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και συντηρείται από πολίτη της Ένωσης, να αναγνωριστεί ως συντηρούμενο τέκνο προς το σκοπό της χορηγήσεως του επίμαχου επιδόματος.

46 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, κατ' εφαρμογήν των κανόνων ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, η προσωπική κατάσταση ενός φυσικού προσώπου διέπεται από το δίκαιο της χώρας της ιθαγένειας του εν λόγω προσώπου, ανεξαρτήτως του δικαστηρίου που έχει διεθνή δικαιοδοσία. Επομένως, εφόσον ο

Joe και η Claire έχουν την ιθαγένεια του Μπουρούντι, εφαρμοστέο στην προσωπική τους κατάσταση είναι το δίκαιο του Μπουρούντι. Συνεπώς, μόνο λόγω της ιθαγένειας των τέκνων αυτών δεν έγινε δεκτή η αίτηση της προσφεύγουσας για παράταση της καταβολής των επιδομάτων συντηρούμενου τέκνου.

47 Στο υπόμνημά της απαντήσεως η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η διεθνής δικαιοδοσία σε θέματα οικογενειακού δικαίου θεμελιώνεται στη συνήθη διαμονή του τέκνου ή του γονέα. Επομένως, υποστηρίζει ότι, εφόσον ούτε η ίδια ούτε τα συγκεκριμένα τέκνα είχαν τη συνήθη διαμονή τους σε κράτος μέλος κατά τον κρίσιμο χρόνο, τα δικαστήρια της Ένωσης δεν είχαν διεθνή δικαιοδοσία να εκδώσουν απόφαση σχετικά με την επιτροπεία των εν λόγω τέκνων. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, ελλείψει αποφάσεως για την επιτροπεία των τέκνων, αυτά δεν θα μπορούσαν να εξέλθουν από το έδαφος του Μπουρούντι παρουσία της προσφεύγουσας, προκειμένου να υποβάλει σε κράτος μέλος αίτηση περί επιτροπείας. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι εξ αυτών έπεται ότι, ακριβώς λόγω της ιθαγένειας των συγκεκριμένων τέκνων, οι αρχές του Μπουρούντι ήταν αρμόδιες να λάβουν τις αποφάσεις σχετικά με την επιτροπεία.

48 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν μπόρεσε να υποβάλει αίτηση αναγνωρίσεως της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi σε κράτος μέλος. Συναφώς, θεωρεί ότι, ακόμη και αν, δυνάμει του άρθρου 15 της Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση, την εκτέλεση και τη συνεργασία σε θέματα γονικής μέριμνας και μέτρων προστασίας των παιδιών, η οποία υπεγράφη στη Χάγη στις 19 Οκτωβρίου 1996 (στο εξής: Σύμβαση της Χάγης του 1996), σε θέματα μέτρων προστασίας των τέκνων έχει εφαρμογή το δίκαιο του τόπου διαμονής του τέκνου, η Σύμβαση αυτή δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω. Αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι το Μπουρούντι δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Σύμβαση αυτή και ότι μόνον όταν η συνήθης διαμονή των τέκνων βρίσκεται στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους τυγχάνει εφαρμογής η εν λόγω Σύμβαση. Πάντως, εν προκειμένω, της ήταν αδύνατον να υποβάλει αίτηση αναγνωρίσεως της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi σε κράτος μέλος, επειδή ούτε η ίδια ούτε τα συγκεκριμένα τέκνα είχαν τη συνήθη διαμονή τους σε κράτος της Ένωσης. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi, δεν είχε τη συνήθη διαμονή της στο Βέλγιο.

49 Επιπλέον, στο υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα προέβαλε ότι, για να αποφευχθεί το ενδεχόμενο το Γενικό Δικαστήριο να επικυρώσει την απόφαση αποκλεισμού των συγκεκριμένων τέκνων από το ευεργέτημα των επίμαχων επιδομάτων, υπέβαλε αίτηση υιοθεσίας τους στο Βέλγιο.

50 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν είχε επιτύχει την αναγνώριση της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi σε κράτος μέλος, η απόφαση αυτή θα εξακολουθούσε να βασίζεται στη νομοθεσία τρίτης χώρας και η απόφαση περί αναγνωρίσεως δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία κράτους μέλους σχετικά με την προστασία των ανηλίκων.

51 Το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν την απόρριψη του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

52 Πρέπει κατ' αρχάς να υπογραμμιστεί ότι η επίμαχη διάταξη δεν ορίζει ρητώς ως κριτήριο χορηγήσεως του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου την ιθαγένεια του περί ου πρόκειται τέκνου, αλλά το δίκαιο επί του οποίου βασίζεται η δικαστική απόφαση από την οποία απορρέει η υποχρέωση διατροφής του τέκνου, λόγω της οποίας καταβάλλεται το επίδομα αυτό.

53 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, ωστόσο, ότι το κριτήριο αυτό έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία διακρίσεως λόγω της ιθαγένειας του περί ου πρόκειται τέκνου. Συγκεκριμένα, κατ' αυτήν, το δίκαιο επί του οποίου βασίζεται η δικαστική απόφαση από την οποία απορρέει η υποχρέωση διατροφής του τέκνου, είναι το δίκαιο της ιθαγένειας του τέκνου.

54 Συναφώς, πρώτον, επισημαίνεται ότι η Σύμβαση της Χάγης του 1996, την οποία η Επιτροπή επικαλείται για να υποστηρίξει ότι το εφαρμοστέο δίκαιο στην επιτροπεία ανηλίκων είναι το δίκαιο της χώρας της συνήθους διαμονής τους, δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Ειδικότερα, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, αφενός, όπως επισημαίνει η προσφεύγουσα, το Μπουρούντι δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Σύμβαση αυτή και, αφετέρου, δυνάμει του άρθρου 2, η εν λόγω Σύμβαση έχει εφαρμογή μόνον επί τέκνων που δεν έχουν συμπληρώσει το 18ο έτος της ηλικίας τους, ενώ ο Joe και η Claire είναι άνω των 18 ετών.

55 Δεύτερον, υπογραμμίζεται ότι, εν προκειμένω, ελλείψει εφαρμοστέας διεθνούς συμβάσεως, το ζήτημα ποια εθνική νομοθεσία διείπε την επιτροπεία του Joe και της Claire είναι ζήτημα σχετικά με το οποίο το βάρος αποδείξεως φέρει ο διάδικος που το προβάλλει. Όμως, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε καν τις διατάξεις του εθνικού δικαίου δυνάμει των οποίων, κατ' αυτήν, το εφαρμοστέο δίκαιο για την επιτροπεία των συγκεκριμένων τέκνων είναι το δίκαιο της ιθαγένειάς τους.

56 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η επίμαχη διάταξη είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία διακρίσεως λόγω ιθαγένειας.

57 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

2) Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της ισότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ μονίμων υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού

58 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ εισάγει διακρίσεις μεταξύ των μονίμων υπαλλήλων και των μελών του λοιπού προσωπικού που ζητούν την αναγνώριση τέκνου ως συντηρούμενου τέκνου, αναλόγως του αν η αίτησή τους βασίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ ή στο άρθρο 2, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου παραρτήματος, ήτοι στην επίμαχη διάταξη. Η επίμαχη διάταξη θέτει, συνεπώς, σε κατάσταση ανισότητας τους μονίμους υπαλλήλους και τα μέλη του λοιπού προσωπικού, οι οποίοι, ευρισκόμενοι στην ίδια κατάσταση που συνίσταται στο καθήκον να αναλάβουν μια υποχρέωση έναντι ενός τέκνου ή ενός κοντινού συγγενούς, βλέπουν να εφαρμόζονται διαφορετικές προϋποθέσεις αναλόγως της νομοθεσίας επί της οποίας βασίζεται η υποχρέωση που τους βαρύνει.

59 Πρώτον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το οποίο επιτρέπει να εξομοιωθεί με συντηρούμενο τέκνο κάθε πρόσωπο έναντι του οποίου ο υπάλληλος έχει νόμιμες υποχρεώσεις διατροφής και του οποίου η συντήρηση συνεπάγεται για αυτόν σημαντική επιβάρυνση, δεν εμποδίζει την εξομοίωση αυτή αν το δίκαιο, επί του οποίου βασίζεται η νόμιμη υποχρέωση διατροφής, είναι η νομοθεσία τρίτης χώρας.

60 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ούτε το άρθρο 2, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το οποίο αναγνωρίζει το καθεστώς συντηρούμενου τέκνου στο τέκνο για το οποίο έχει υποβληθεί αίτηση υιοθεσίας ή για το οποίο έχει κινηθεί η διαδικασία υιοθεσίας, εμποδίζει την αναγνώρισή του ως συντηρούμενου τέκνου αν η υιοθεσία βασίζεται στη νομοθεσία τρίτης χώρας.

61 Το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν την απόρριψη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.

62 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση ούτε σε διαφορετικές καταστάσεις η ίδια μεταχείριση, εκτός αν η διαφοροποίηση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς (αποφάσεις της 10ης Ιανουαρίου 2006, IATA και ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, σκέψη 95, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, Eman και Sevinger C-300/04, EU:C:2006:545, σκέψη 57). Η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων, η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 1δ του ΚΥΚ, είναι κανόνας γενικού χαρακτήρα, που έχει εφαρμογή στο δίκαιο των

υπαλληλικών υποθέσεων της Ένωσης (πρβλ. αποφάσεις της 2ας Δεκεμβρίου 1982, Micheli κ.λπ. κατά Επιτροπής, 198/81 έως 202/81, EU:C:1982:411, σκέψεις 5 και 6, και της 15ης Απριλίου 2010, Gualtieri κατά Επιτροπής, C-485/08 P, EU:C:2010:188, σκέψη 70).

63 Εν προκειμένω, πρέπει να συγκριθεί, πρώτον, η κατάσταση των μονίμων υπαλλήλων και των μελών του λοιπού προσωπικού που συντηρούν τέκνο δυνάμει αποφάσεως υιοθεσίας βασιζόμενης στη νομοθεσία τρίτης χώρας, η οποία κατάσταση καλύπτεται από το άρθρο 2, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, δεύτερον, η κατάσταση των μονίμων υπαλλήλων ή των μελών του λοιπού προσωπικού που έχουν νόμιμες υποχρεώσεις διατροφής βασιζόμενες στη νομοθεσία τρίτης χώρας, έναντι προσώπου του οποίου η συντήρηση συνεπάγεται για αυτούς σημαντική επιβάρυνση, η οποία κατάσταση καλύπτεται από το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, και, τρίτον, η κατάσταση των μονίμων υπαλλήλων και των μελών του λοιπού προσωπικού που έχουν υποχρεώσεις διατροφής οι οποίες απορρέουν από δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία τρίτης χώρας, η οποία κατάσταση, αντιθέτως προς τις προηγούμενες καταστάσεις, δεν καλύπτεται από καμία από τις διατάξεις του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

64 Συναφώς, πρώτον, διαπιστώνεται ότι θεωρούνται «συντηρούμενα τέκνα», δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, τα θετά τέκνα υπαλλήλου ή του συζύγου του υπό την προϋπόθεση ότι «συντηρ[ούν]ται πράγματι από τον υπάλληλο». Δεύτερον, θεωρούνται ως «συντηρούμενα τέκνα», δυνάμει της επίμαχης διατάξεως, τα τέκνα που δεν είναι νόμιμα, φυσικά ή θετά τέκνα του υπαλλήλου ή του συζύγου του, αλλά έναντι των οποίων ο υπάλληλος «έχει υποχρέωση διατροφής σύμφωνα με δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των ανηλίκων». Τέλος, τρίτον, κατ' εξαίρεση και κατόπιν αιτιολογημένης αποφάσεως της αρμόδιας για διορισμούς αρχής του περί ου πρόκειται οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης, κάθε πρόσωπο, συμπεριλαμβανομένου ενός ενηλίκου και μέλους της οικογένειας του υπαλλήλου, πλην των νόμιμων, φυσικών ή θετών τέκνων του ίδιου ή του συζύγου του, μπορεί να εξομοιωθεί, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, με «συντηρούμενο τέκνο» όταν ο υπάλληλος έχει «νόμιμες υποχρεώσεις διατροφής» έναντι του προσώπου αυτού και «του οποίου η συντήρηση συνεπάγεται για αυτόν σημαντική επιβάρυνση» (απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2018, SE κατά Συμβουλίου, T-231/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:3, σκέψη 38).

65 Επομένως, το άρθρο 2, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ δεν απαιτεί να είναι δίκαιο κράτους μέλους το δίκαιο στο οποίο βασίζεται η απόφαση υιοθεσίας. Ούτε το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ απαιτεί να είναι δίκαιο κράτους μέλους το δίκαιο στο οποίο βασίζεται η υποχρέωση διατροφής. Αντιθέτως, η επίμαχη διάταξη απαιτεί να είναι δίκαιο κράτους μέλους το δίκαιο στο οποίο βασίζεται η δικαστική απόφαση από την οποία απορρέει η υποχρέωση διατροφής. Επομένως, απαιτώντας να είναι δίκαιο κράτους μέλους το δίκαιο στο οποίο βασίζεται η προβλεπόμενη από την επίμαχη διάταξη υποχρέωση διατροφής, ο ΚΥΚ επιφύλαξε λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση στους μονίμους υπαλλήλους και στα μέλη του λοιπού προσωπικού που εμπίπτουν στην εν λόγω διάταξη.

66 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να καθοριστεί αν, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, οι μόνιμοι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού τους οποίους αφορούν το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ και το άρθρο 2, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου παραρτήματος, αφενός, και εκείνοι, όπως η προσφεύγουσα, οι οποίοι εμπίπτουν στην επίμαχη διάταξη, αφετέρου, βρίσκονται σε όμοια κατάσταση (βλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

67 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι έχει κριθεί ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, η επίμαχη διάταξη και το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ αφορούν, αντιστοίχως, τρεις χωριστές ομάδες τέκνων ή προσώπων που μπορούν να αναγνωριστούν ως «συντηρούμενα τέκνα» κατά την έννοια του ΚΥΚ (απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2018, SE κατά Συμβουλίου, T-231/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:3, σκέψη 37).

68 Πράγματι, αφενός, τόσο η επίμαχη διάταξη όσο και το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ βασίζονται στην ύπαρξη υποχρεώσεων διατροφής έναντι προσώπων που δεν έχουν δεσμό συγγένειας με τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο. Πάντως, χρησιμοποιώντας, στις διατάξεις αυτές, δύο χωριστές έννοιες της υποχρεώσεως διατροφής, όπου η μία υποχρέωση απορρέει από δικαστική απόφαση ενώ άλλη υπάρχει εκ του νόμου, ο νομοθέτης της Ένωσης σκοπό είχε να προβλέψει δύο διαφορετικές καταστάσεις (απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2018, SE κατά Συμβουλίου, T-231/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:3, σκέψη 39). Η επίμαχη διάταξη απαιτεί η υποχρέωση διατροφής να επιβάλλεται από δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία σχετικά με την προστασία των ανηλίκων. Η διάταξη αυτή αφορά ειδικότερα τον θεσμό της επιτροπείας ανηλίκου. Αντιθέτως, το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ αφορά μια εκ του νόμου υποχρέωση διατροφής την οποία υπέχει γονέας ή συγγενής και όχι απαραίτητα σχετικά με ανήλικο. Επιπλέον, η διάταξη αυτή απαιτεί η συντήρηση του προσώπου έναντι του οποίου ο υπάλληλος έχει την εν λόγω υποχρέωση διατροφής, να συνεπάγεται για αυτόν «σημαντική επιβάρυνση» και ο υπάλληλος να προσκομίσει «αποδεικτικά έγγραφα» προκειμένου να τεκμηριώσει ότι η επιβάρυνση που επιβάλλεται από τη συντήρηση του περί ου πρόκειται προσώπου υπερβαίνει το κανονικό (πρβλ. απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2009, Klein κατά Επιτροπής, F-32/08, EU:F:2009:3, σκέψη 45).

69 Αφετέρου, ούτε η κατάσταση των μελών του λοιπού προσωπικού και των μονίμων υπαλλήλων που υπέχουν υποχρέωση διατροφής απορρέουσα από την επίμαχη διάταξη και η κατάσταση των μελών του λοιπού προσωπικού και των μονίμων υπαλλήλων που συντηρούν τέκνο δυνάμει αποφάσεως υιοθεσίας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, μπορούν να θεωρηθούν όμοιες. Ειδικότερα, η υιοθεσία και η επιτροπεία έχουν σημαντικές διαφορές. Πρώτον, υπογραμμίζεται ότι, σε αντίθεση με την υιοθεσία, η επιτροπεία, κατ' αρχήν, λήγει με την ενηλικίωση του τέκνου. Δεύτερον, πρέπει να επισημανθεί ότι η επιτροπεία, κατ' αρχήν, υπόκειται σε ανάκληση, ενώ η υιοθεσία, που είναι μια μορφή συγγένειας, σκοπό έχει να είναι μόνιμη.

70 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού τους οποίους αφορά το άρθρο 2, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, και παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, καθώς και η επίμαχη διάταξη, δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι βρίσκονται στην ίδια κατάσταση ώστε η θέσπιση από τον ΚΥΚ διαφορετικών προϋποθέσεων για τη χορήγηση του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου να παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

71 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

3) Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλονται προσβολή του δικαιώματος στην εκπαίδευση και παραβίαση της αρχής του υπέρτατου συμφέροντος του τέκνου

72 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι κάθε τέκνο έχει δικαίωμα στην εκπαίδευση. Πάντως, η εκπαίδευση αυτή συνεπάγεται κόστος. Αυτό ισχύει έτι περαιτέρω για την εκπαίδευση τέκνων συντηρούμενων από μέλος του λοιπού προσωπικού, το οποίο, όπως η προσφεύγουσα, έχει τοποθετηθεί σε αντιπροσωπεία της Ένωσης σε τρίτη χώρα, στο έδαφος της οποίας κοστίζει ακριβά η εκπαίδευση που ισοδυναμεί με την εκπαίδευση που παρέχεται στην Ευρώπη. Επομένως, μη επιτρέποντας τη χορήγηση επιδομάτων συντηρούμενου τέκνου στους μονίμους υπαλλήλους και στα μέλη του λοιπού προσωπικού που έχουν την επιτροπεία τέκνων με ιθαγένεια τρίτης χώρας, η διάταξη που αποτελεί αντικείμενο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας αντιβαίνει στα άρθρα 14 και 24 του Χάρτη.

73 Το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν την απόρριψη του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

74 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να καθοριστεί αν ο με την επίμαχη διάταξη αποκλεισμός, από την έννοια του συντηρούμενου τέκνου, του τέκνου που τελεί υπό την επιτροπεία μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού δυνάμει δικαστικής αποφάσεως βασιζόμενης στη νομοθεσία τρίτης χώρας, πρέπει να θεωρηθεί παράβαση του άρθρου 14 του Χάρτη. Η διάταξη αυτή, επιγραφόμενη «Δικαίωμα εκπαίδευσης», προβλέπει τα εξής:

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην εκπαίδευση και στην πρόσβαση στην επαγγελματική και συνεχή κατάρτιση.»

75 Για την ερμηνεία της διατάξεως αυτής πρέπει να ληφθούν υπόψη οι επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη (ΕΕ 2007, C 303, σ. 17), σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, ΣΕΕ και το άρθρο 52, παράγραφος 7, του Χάρτη (απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, Réexamen Commission κατά Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, σκέψη 27). Από τις επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο 14 του Χάρτη προκύπτει ότι το άρθρο αυτό εμπνέεται τόσο από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών όσο και από το άρθρο 2 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, το οποίο προβλέπει:

«Ουδείς δύναται να στερηθή του δικαιώματος όπως εκπαιδευθή. Παν Κράτος εν τη ασκήσει των αναλαμβανομένων υπ' αυτού καθηκόντων επί του πεδίου της μορφώσεως και της εκπαιδεύσεως θα σέβηται το δικαίωμα των γονέων όπως εξασφαλίζωσι την μόρφωσιν και εκπαίδευσιν ταύτην συμφώνως προς τας ιδίας αυτών θρησκευτικάς και φιλοσοφικάς πεποιθήσεις.»

76 Αντιθέτως προς όσα αφήνει να νοηθούν η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, από τα προεκτεθέντα δεν μπορεί να συναχθεί θετική υποχρέωση σε βάρος της Ένωσης, την οποία επιβάλλει το άρθρο 14 του Χάρτη, να εξασφαλίσει στους μονίμους υπαλλήλους της και στα μέλη του λοιπού προσωπικού της τα οικονομικά μέσα που παρέχουν στα συντηρούμενα από αυτούς τέκνα τη δυνατότητα να ακολουθήσουν συγκεκριμένη μορφή εκπαιδεύσεως.

77 Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το επίδομα συντηρούμενου τέκνου σκοπεί να καλύψει τα σχολικά έξοδα στα οποία ο μόνιμος υπάλληλος ή το μέλος του λοιπού προσωπικού υποβάλλεται για το τέκνο που συντηρεί, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το δικαίωμα στην εκπαίδευση, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 14 του Χάρτη, απαιτεί η χορήγηση του επιδόματος αυτού να επεκταθεί στο τέκνο που τελεί υπό την επιτροπεία μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού δυνάμει δικαστικής αποφάσεως βασιζόμενης στη νομοθεσία τρίτης χώρας.

78 Δεύτερον, πρέπει να καθοριστεί αν ο με την επίμαχη διάταξη αποκλεισμός, από την έννοια του συντηρούμενου τέκνου, του τέκνου που τελεί υπό την επιτροπεία μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού δυνάμει δικαστικής αποφάσεως βασιζόμενης στη νομοθεσία τρίτης χώρας πρέπει να θεωρηθεί προσβολή του υπέρτατου συμφέροντος του τέκνου που κατοχυρώνεται στο άρθρο 24, παράγραφος 2, του Χάρτη. Η διάταξη αυτή προβλέπει:

«Σε όλες τις πράξεις που αφορούν τα παιδιά, είτε επιχειρούνται από δημόσιες αρχές είτε από ιδιωτικούς οργανισμούς, πρωταρχική σημασία πρέπει να δίνεται στο υπέρτατο συμφέρον του παιδιού.»

79 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, από τις επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο 24 του Χάρτη προκύπτει ότι το άρθρο αυτό βασίζεται στη Σύμβαση της Νέας Υόρκης για τα δικαιώματα του παιδιού, η οποία υπεγράφη στις 20 Νοεμβρίου 1989 και έχει επικυρωθεί από όλα τα κράτη μέλη, και ιδίως στα άρθρα της 3, 9, 12 και 13. Από το άρθρο 1 της Συμβάσεως αυτής προκύπτει ότι, «για τους σκοπούς της παρούσας Σύμβασης, θεωρείται παιδί κάθε ανθρώπινο ον μικρότερο των δεκαοκτώ ετών, εκτός εάν η ενηλικίωση επέρχεται νωρίτερα, σύμφωνα με την ισχύουσα για το παιδί νομοθεσία».

80 Εν προκειμένω, εφόσον ο Joe και η Claire είναι άνω των 18 ετών, δεν μπορούν να θεωρηθούν «παιδιά» κατά την έννοια της προαναφερθείσας στη σκέψη 79 Συμβάσεως της Νέας Υόρκης του 1989, με αποτέλεσμα το άρθρο 24 του Χάρτη να μην μπορεί να εφαρμοστεί επ' αυτών.

81 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί ότι ο με την επίμαχη διάταξη αποκλεισμός ορισμένης κατηγορίας τέκνων από την έννοια του συντηρούμενου τέκνου και από την καταβολή του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου συνιστά παράβαση του άρθρου 24 του Χάρτη.

82 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

4) Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλονται παράβαση του άρθρου 52 του Χάρτη και παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της νομιμότητας

83 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ο νομοθέτης έπρεπε να εξηγήσει ρητώς, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της αναλογικότητας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 52 του Χάρτη, τους λόγους για τους οποίους απέκλεισε την αναγνώριση, ως συντηρούμενων τέκνων, των τέκνων που τελούν υπό την επιτροπεία μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού, σύμφωνα με δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία τρίτης χώρας. Δεδομένου ότι δεν περιέχει εξηγήσεις συναφώς, η επίμαχη διάταξη αντίκειται στο άρθρο 52 του Χάρτη.

84 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν την απόρριψη του τετάρτου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμου, ενώ το Κοινοβούλιο ζητεί να κηρυχθεί απαράδεκτος ο λόγος αυτός.

i) Επί του παραδεκτού του τετάρτου λόγου ακυρώσεως

85 Το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος καθόσον τα ουσιώδη νομικά στοιχεία επί των οποίων βασίζεται ο λόγος αυτός δεν προκύπτουν, κατά το Κοινοβούλιο, από το ίδιο το δικόγραφο της προσφυγής. Συγκεκριμένα, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα νομικό επιχείρημα προς στήριξη της φερόμενης παραβιάσεως των αρχών της αναλογικότητας και της νομιμότητας.

86 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο έχει εφαρμογή στην ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία κατά το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, και του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιλαμβάνει, ιδίως, το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων λόγων ακυρώσεως. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, στην περίπτωση που αυτό είναι δυνατό, χωρίς άλλα πληροφοριακά στοιχεία. Προκειμένου να κατοχυρωθούν η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνεπή και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο της προσφυγής (διατάξεις της 28ης Απριλίου 1993, De Hoe κατά Επιτροπής, T-85/92, EU:T:1993:39, σκέψη 20, και της 21ης Μαΐου 1999, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-154/98, EU:T:1999:109, σκέψη 49).

87 Εν προκειμένω, πρώτον, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε με το δικόγραφο της προσφυγής της σε τι συνίσταται η παραβίαση της αρχής της νομιμότητας την οποία προβάλλει στον τίτλο του τετάρτου λόγου ακυρώσεως. Συνεπώς, ο λόγος αυτός πρέπει να κριθεί απαράδεκτος κατά το μέρος που με αυτόν προβάλλεται παραβίαση της εν λόγω αρχής.

88 Δεύτερον, όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, ασφαλώς διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία της είναι συνοπτική. Παρά ταύτα, από την επιχειρηματολογία της προκύπτει κατά τρόπο αρκούντως σαφή και συνεπή ότι προβάλλει παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, η οποία, κατά το άρθρο 52 του Χάρτη, πρέπει να τηρείται όταν περιορίζονται τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από τον Χάρτη

89 Επομένως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτός όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 52 του Χάρτη και την αρχή της αναλογικότητας.

ii) Επί της ουσίας

90 Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη ορίζει τα εξής:

«Κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.»

91 Από τις επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο 52 προκύπτει ότι σκοπός του είναι να καθορίσει την εμβέλεια των δικαιωμάτων και των αρχών του Χάρτη και να θεσπίσει κανόνες για την ερμηνεία τους. Ειδικότερα, το άρθρο 52, παράγραφος 1, ορίζει το καθεστώς των περιορισμών.

92 Πάντως, εν προκειμένω, αφενός, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε ποιο δικαίωμα, ή ποια ελευθερία, που αναγνωρίζεται από τον Χάρτη περιορίζεται με την επίμαχη διάταξη.

93 Αφετέρου, υπογραμμίζεται ότι, στο πλαίσιο του πρώτου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως που προβάλλονται προς στήριξη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας της επίμαχης διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε κανένα περιορισμό, από την επίμαχη διάταξη, των δικαιωμάτων που προβλέπονται από τον Χάρτη.

94 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

95 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθούν ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα.

5) Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλονται πλάνη περί το δίκαιο, παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και παράβαση των καθηκόντων προνοίας και αρωγής

96 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εφόσον η επίμαχη διάταξη είναι παράνομη για τις αιτιάσεις που προέβαλε στο πλαίσιο του πρώτου και του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, η ΑΣΣΠΑ υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση βάσει της διατάξεως αυτής. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, μέχρι τη στιγμή της κοινοποιήσεως του σημειώματος του PMO της 6ης Μαΐου 2015, το PMO δεν την είχε ενημερώσει ότι είχε αποκλεισθεί από το ευεργέτημα των επιδομάτων συντηρούμενου τέκνου βάσει της επίμαχης διατάξεως. Αναφέρει επίσης ότι η καταβολή των επιδομάτων αυτών διεκόπη αιφνιδίως.

97 Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης παράβαση των καθηκόντων προνοίας και αρωγής. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή παρέβη τα καθήκοντα αυτά παραλείποντας να συνδράμει και να καθοδηγήσει την προσφεύγουσα στις ενέργειές της από το 2011 ή να της δώσει χρόνο να συμμορφωθεί, από το 2016, στις νέες απαιτήσεις του PMO, βάσει των

οποίων θα έπρεπε να προσκομίσει απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία κράτους μέλους. Συναφώς, η προσφεύγουσα αναφέρει ότι μόλις με την ανάγνωση του κατατεθέντος από την Επιτροπή υπομνήματος αντικρούσεως έλαβε γνώση του ότι το PMO θεωρούσε ότι απόφαση αναγνωρίσεως της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi μπορούσε να θεωρηθεί απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία κράτους μέλους και, ως εκ τούτου, να γίνει δεκτή, από το PMO, ως βάση για τη χορήγηση των επιδομάτων συντηρούμενου τέκνου.

98 Πρώτον, όσον αφορά την πλάνη περί το δίκαιο την οποία προβάλλει η προσφεύγουσα, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα περιορίζεται να αναφέρει τους λόγους ελλείψεως νομιμότητας που διατύπωσε στο πλαίσιο των τεσσάρων πρώτων λόγων ακυρώσεως και δεν προέβαλε, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, κανένα πρόσθετο επιχείρημα για τη διαπίστωση της ελλείψεως νομιμότητας της επίμαχης διατάξεως ή πλάνης περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε η ΑΣΣΠΑ. Εφόσον οι τέσσερις πρώτοι λόγοι ακυρώσεως απορρίφθηκαν, παρέλκει η περαιτέρω εξέταση της πλάνης περί το δίκαιο που προβλήθηκε προς στήριξη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

99 Δεύτερον, όσον αφορά την αρχή της χρηστής διοικήσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η ΑΣΣΠΑ δεν διέκοψε αιφνιδίως την καταβολή των επίμαχων επιδομάτων. Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 5 της παρούσας αποφάσεως, με σημείωμά του της 6ης Μαΐου 2015 το PMO είχε προηγουμένως ενημερώσει την προσφεύγουσα ότι επρόκειτο να διακοπεί η καταβολή των επιδομάτων αυτών.

100 Τρίτον, όσον αφορά την παράβαση του καθήκοντος προνοίας την οποία η προσφεύγουσα προέβαλε με το υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εν λόγω επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτη διότι προβλήθηκε εκπροθέσμως.

101 Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το καθήκον προνοίας που η Διοίκηση έχει έναντι των υπαλλήλων της, το οποίο αντικατοπτρίζει την ισορροπία των αμοιβαίων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων την οποία ο ΚΥΚ έχει δημιουργήσει στις σχέσεις μεταξύ της δημόσιας αρχής και των υπαλλήλων της, και η αρχή της χρηστής διοικήσεως συναντώνται προκειμένου να επιβάλλουν στην ιεραρχικώς προϊστάμενη αρχή, όταν αποφαίνεται σχετικά με την κατάσταση υπαλλήλου, να λαμβάνει υπόψη όχι μόνον το συμφέρον της υπηρεσίας, αλλά και το συμφέρον του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου (αποφάσεις της 7ης Μαρτίου 2007, Sequeira Wandschneider κατά Επιτροπής, T-110/04, EU:T:2007:78, σκέψεις 184 και 185, και της 13ης Νοεμβρίου 2014, De Loecker κατά ΕΥΕΔ, F-78/13, EU:F:2014:246, σκέψη 76).

102 Πάντως, στο δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προέβαλε παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως. Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας με την οποία προβάλλεται παράβαση του καθήκοντος προνοίας αποτελεί ανάπτυξη του πέμπτου λόγου ακυρώσεως. Επομένως, η εν λόγω επιχειρηματολογία πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

103 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το καθήκον προνοίας επιβάλλει ιδίως ότι η ιεραρχικώς προϊστάμενη αρχή, όταν αποφασίζει σχετικά με την κατάσταση υπαλλήλου, πρέπει να λαμβάνει υπόψη το σύνολο των στοιχείων που μπορούν να ασκήσουν επιρροή για την απόφασή της και να ενεργεί με βάση όχι μόνον το συμφέρον της υπηρεσίας, αλλά και το συμφέρον του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου (απόφαση της 1ης Ιουνίου 1999, Rodríguez Pérez κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-114/98 και T-115/98, EU:T:1999:114, σκέψη 32).

104 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα επιχειρεί, κατ' ουσίαν, να συναγάγει από το καθήκον προνοίας θετική υποχρέωση της διοικήσεως να την επικουρεί και να την καθοδηγεί στις ενέργειές της τουλάχιστον από το 2011.

105 Συναφώς, πρώτον, επισημαίνεται ότι το καθήκον προνοίας δεν επιβάλλει, κατ' αρχήν, στη Διοίκηση μείζονα θετική υποχρέωση να επικουρεί τους μονίμους υπαλλήλους ή τα μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης. Ειδικότερα, ευλόγως δεν δύναται να αναμένεται από μια επιμελή Διοικητική αρχή, η οποία εξετάζει πλήθος αιτήσεων για επιδόματα συντηρούμενων τέκνων, να αναλάβει την πρωτοβουλία να επικουρήσει και να καθοδηγήσει το σύνολο των ενδιαφερομένων αιτούντων όσον αφορά τις ενέργειες στις οποίες θα πρέπει ενδεχομένως να προβούν προκειμένου να λάβουν τα εν λόγω επιδόματα (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 20ής Ιουλίου 2016, Barroso Truta κ.λπ. κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, F-126/15, EU:F:2016:159, σκέψη 74).

106 Το πολύ, η αρμόδια αρχή μπορεί να υπέχει ενισχυμένες υποχρεώσεις βάσει του καθήκοντος προνοίας όταν συντρέχουν ειδικές περιστάσεις, οφειλόμενες ιδίως στην εξαιρετικά ευάλωτη θέση στην οποία βρίσκεται ο ενδιαφερόμενος (πρβλ. απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2010, U κατά Κοινοβουλίου, F-92/09, EU:F:2010:140, σκέψεις 65 έως 67, 85 και 88). Πάντως, η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ούτε καν ισχυρίζεται ότι τέτοιες περιστάσεις συντρέχουν εν προκειμένω.

107 Δεύτερον, πρέπει επίσης να παρατηρηθεί ότι κάθε υπάλληλος που επιδεικνύει τη συνήθη επιμέλεια τεκμαίρεται ότι γνωρίζει τον ΚΥΚ και, ειδικότερα, τους κανόνες που διέπουν τις αποδοχές του, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων που αφορούν τα οικογενειακά επιδόματα. Κατά τη νομολογία, η συνήθης επιμέλεια που μπορεί να αναμένεται από μόνιμο υπάλληλο ή από μέλος του λοιπού προσωπικού εκτιμάται με γνώμονα την εκπαίδευσή του, τον βαθμό του και την επαγγελματική του εμπειρία (απόφαση της 17ης Μαΐου 2017, Piessevaux κατά Συμβουλίου, T-519/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:343, σκέψη 96 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

108 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα εισήλθε στην υπηρεσία της Επιτροπής το 2007 ως συμβασιούχος υπάλληλος της ομάδας καθηκόντων IV. Βάσει του πίνακα που παρατίθεται στο άρθρο 80, παράγραφος 2, του ΚΛΠ, η εν λόγω ομάδα καθηκόντων καλύπτει τις εργασίες που αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Διοικητικές, συμβουλευτικές, γλωσσικές και ισοδύναμες τεχνικές εργασίες, εκτελούμενες υπό την επίβλεψη μονίμων ή εκτάκτων υπαλλήλων». Κατά το άρθρο 82, παράγραφος 2, στοιχείο γ', η πρόσληψη συμβασιούχου υπαλλήλου στην εν λόγω ομάδα καθηκόντων απαιτεί τουλάχιστον εκπαίδευση που αντιστοιχεί σε πλήρεις πανεπιστημιακές σπουδές τουλάχιστον τριών ετών πιστοποιούμενες με δίπλωμα, ή, όταν το δικαιολογεί το συμφέρον της υπηρεσίας, επαγγελματική κατάρτιση ισοδύναμου επιπέδου. Εν προκειμένω, το γράμμα της επίμαχης διατάξεως είναι σαφές κατά το μέρος που ρητώς εξαρτά την καταβολή επιδόματος συντηρούμενου τέκνου για τέκνο, έναντι του οποίου ο υπάλληλος έχει υποχρέωση διατροφής, από την προϋπόθεση ότι η εν λόγω υποχρέωση απορρέει από δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία κράτους μέλους, οπότε θα έπρεπε να είναι σαφές για συμβασιούχο υπάλληλο με εμπειρία, επίπεδο καταρτίσεως και βαθμό όπως αυτοί της προσφεύγουσας ότι απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία τρίτης χώρας, όπως η απόφαση του Tribunal de résidence του Buyenzi, δεν μπορούσε να αποτελέσει τη βάση για τη χορήγηση του επιδόματος συντηρούμενων τέκνων. Το λιγότερο, η συνήθης επιμέλεια που μπορούσε να αναμένεται από έναν τέτοιο συμβασιούχο υπάλληλο θα απαιτούσε να ζητήσει αυτός πληροφορίες από τη Διοίκηση. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα αβασίμως υποστηρίζει ότι η απαίτηση που συνίσταται στην προσκόμιση αποφάσεως βασιζόμενης στη νομοθεσία κράτους μέλους έχει καινοφανή χαρακτήρα και ότι η Επιτροπή θα έπρεπε, κατά συνέπεια, να της παράσχει χρόνο για να συμμορφωθεί με την εν λόγω απαίτηση, αρχής γενομένης από το 2016.

109 Επομένως, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας με την οποία προβάλλεται παράβαση του καθήκοντος προνοίας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

110 Όσον αφορά το καθήκον αρωγής που η Διοίκηση υπέχει από το άρθρο 24 του ΚΥΚ, το καθήκον αυτό αποβλέπει στην προάσπιση των υπαλλήλων, από το θεσμικό όργανο, κατά ενεργειών τρίτων και όχι κατά των πράξεων του ίδιου του θεσμικού οργάνου, των οποίων ο έλεγχος εμπίπτει σε άλλες διατάξεις του ΚΥΚ (απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2016, De Esteban Alonso κατά Επιτροπής, T-557/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:456, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

111 Πάντως, εν προκειμένω, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν αφορά τις ενέργειες τρίτων, αλλά πράξη ή παράλειψη της Επιτροπής. Επομένως, η προσφεύγουσα αβασίμως προβάλλει παράβαση του καθήκοντος αρωγής.

112 Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

6) Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση των αρχών των κεκτημένων δικαιωμάτων, της ασφάλειας δικαίου και της προβλεψιμότητας

113 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα προέβαλε, για πρώτη φορά στην παρούσα δίκη, παραβίαση της αρχής των κεκτημένων δικαιωμάτων, καθώς και των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προβλεψιμότητας.

114 Συναφώς, υποστηρίζει ότι το PMO την είχε περιαγάγει σε πλάνη μέχρι το χρονικό σημείο εκδόσεως της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως. Αυτό απορρέει από το γεγονός ότι, τον Ιούνιο του 2011, το PMO είχε δεχθεί την απόφαση του Tribunal de résidence του Buyenzi ως δικαστική απόφαση παρέχουσα δικαίωμα λήψεως των επίμαχων επιδομάτων. Μόνο με την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως η προσφεύγουσα έμαθε ότι η απόφαση του Tribunal de résidence του Buyenzi δεν αναγνωρίζεται πλέον ως απόφαση παρέχουσα δικαίωμα για τα επιδόματα. Άλλωστε, πριν από τον Φεβρουάριο του 2017 δεν γνώριζε ότι το PMO θα είχε δεχθεί, ως απόφαση παρέχουσα δικαίωμα για επιδόματα συντηρούμενου τέκνου, απόφαση αναγνωρίσεως της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους. Ακριβώς για τον λόγο αυτόν υπέβαλε αίτηση υιοθεσίας του Joe και της Claire ενώπιον των βελγικών αρχών. Αναθεωρώντας με τόση καθυστέρηση και τόσο αιφνιδιαστικά την απόφασή της να αναγνωρίσει, μεταξύ 2011 και 2016, έννομες συνέπειες σε δικαστικές αποφάσεις του Μπουρούντι και απαιτώντας από την προσφεύγουσα να προσκομίσει τέτοια απόφαση περί αναγνωρίσεως, η Επιτροπή προσέβαλε τα κεκτημένα δικαιώματα της προσφεύγουσας και παραβίασε τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προβλεψιμότητας.

115 Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι απόφαση αναγνωρίσεως της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi από δικαστήριο της Ένωσης θα εξακολουθούσε να βασίζεται σε αλλοδαπό δίκαιο και επομένως δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία κράτους μέλους σχετικά με την προστασία των ανηλίκων κατά την έννοια της επίμαχης διατάξεως, εφόσον, κατά τη νομολογία, οι διατάξεις που παρέχουν δικαίωμα για τη λήψη παροχών οικονομικής φύσεως πρέπει να ερμηνεύονται στενά.

116 Η Επιτροπή ζητεί να κριθούν απαράδεκτες οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας που μνημονεύονται στις σκέψεις 113 έως 115 της παρούσας αποφάσεως, υποστηρίζοντας ότι προβλήθηκαν εκπρόθεσμα και ότι θα μπορούσαν να έχουν προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής.

117 Απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα εξέθεσε ότι προέβαλε τις αιτιάσεις αυτές για πρώτη φορά με το υπόμνημά της απαντήσεως επειδή έμαθε με την ανάγνωση του υπομνήματος αντικρούσεως ότι το PMO θα είχε δεχθεί απόφαση αναγνωρίσεως της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi, εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους, ως παρέχουσα το δικαίωμα να ληφθούν τα επιδόματα συντηρούμενου τέκνου για τον Joe και την Claire.

118 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι από το άρθρο 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας προκύπτει ότι κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.

119 Εν προκειμένω, αφενός, διαπιστώνεται ότι, όπως η προσφεύγουσα δέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η ΑΣΣΠΑ την είχε ήδη ενημερώσει με την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως ότι ο λόγος για την κατάργηση της καταβολής των επίμαχων επιδομάτων ήταν το γεγονός ότι η απόφαση του Tribunal de résidence του Buyenzi δεν βασιζόταν στη νομοθεσία κράτους μέλους.

120 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν ήταν για πρώτη φορά με την ανάγνωση του υπομνήματος αντικρούσεως που η προσφεύγουσα έλαβε γνώση των λόγων για την κατάργηση των επιδομάτων συντηρούμενου τέκνου που εισέπραττε.

121 Συνεπώς, κατά το μέρος που αφορά στους λόγους για την κατάργηση των επιδομάτων συντηρούμενου τέκνου, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας με την οποία προβάλλεται παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου, των κεκτημένων δικαιωμάτων και της προβλεψιμότητας δεν στηρίζεται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επομένως. πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

122 Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας σχετικά με την αναγνώριση της αποφάσεως του Tribunal de résidence του Buyenzi από δικαστήριο κράτους μέλους αφορά συμπεριφορά της Επιτροπής μη ενέχουσα χαρακτήρα αποφάσεως και, συνεπώς, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Επομένως, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να κριθεί αλυσιτελής, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του παραδεκτού της.

123 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

IV. Επί των δικαστικών εξόδων

124 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

125 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα. Επομένως, η προσφεύγουσα, πέραν του ότι πρέπει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.

126 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Επομένως, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο πρέπει να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την SH στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Δεκεμβρίου 2018.

(υπογραφές)